

Vážená rodino,

vážení hosté,

dovolte, abych připomněl akademické působení profesora Filipiho.

Pavel Filipi studoval na (tehdy ještě) Komenského evangelické bohoslovecké fakultě v letech 1954-59. Osm let potom působil jako vikář v českobratrské církvi evangelické, postupně na dvou pražských sborech. Ale už v roce 1967 se vrací na fakultu, nejprve jako asistent. V roce 1971 obhájí disertační práci o J. L. Hromádkovi. V roce 1974 se habilituje prací o *ekumenických motivech v českém evangelictví 19. století*; a v roce 1978 se stává profesorem. V letech 1999 až 2005 je po dvě období děkanem, tentokrát již na ETF, která je součástí Karlovy university. Po dlouhá léta vede katedru praktické teologie a ekumenický institut.

Jinými slovy: působí na fakultě bezmála půl století. Vede za tu dobu téměř bezpočet diplomových prací, přednášel ještě naposledy před třemi týdny... S jeho osobností a jeho teologií se vyrovnávají celé generace studentů. Někteří jsou jeho nadšenými žáky, jiní méně, ale nelze ho obejít. Jaká je ta jeho teologie?

Má dvě velká a výrazná ohniska: *ekumenickou teologii a praktickou teologii* (v té zejména *liturgiku a homiletiku*). Pro jeho chápání zásadních témat je příznačné, že jeho poslední knihy nesou název *Pozvání*. Monografie o homiletické hermeneutice se jmenuje *Pozvání k naději*; liturgika je *Pozváním k oslavě*. Je to pozvání v tom smyslu, že čtenář nemá zůstat jen nezúčastněným pozorovatelem zvenčí. Je to pozvání *dovnitř*, protože některé věci skutečně lze pochopit jenom zevnitř. Ale možná ještě důležitější je, že je to *pozvání k přemýšlení*. Ačkoli jsou to monografie plné pozorné analýzy problémů, nejde v nich o to, čtenáře zahltit fakty a stůj co stůj přesvědčit, nýbrž přimět ke společnému přemýšlení.

Filipi jako praktický teolog se neuzavírá jenom na akademickou půdu. Zůstává v kontaktu se svou církví, zůstává kazatelem. A po celá léta předsedá ve své církvi poradnímu odboru teologickému – to znamená, že spoluurčuje jakousi oficiální teologickou linii. *Jak* a do jaké *míry* ji spoluurčuje, a na kolik tato oficiální linie skutečně určovala *život* ČCE, to už je zase spíše otázka pro historiky a vyžádá si čas. V tuto chvíli chci jenom říci, že zůstával v kontaktu se svou církví; zůstává v ní.

Podobně je to s jeho ekumenickou teologií. Ani tady nezůstává jenom u zasvěcené a pozorné analýzy různých církví či církevních uskupení, jejich rysů a důrazů, nýbrž se osobně angažuje v *dialogu* mezi církvemi. Působí – velmi aktivně - v Ekumenické

radě církví, Světové radě církví, a v posledních letech zejména v Leuenbergském společenství. I zde jeho působení můžeme charakterizovat jako *pozvání*: různých církví ke společnému stolu, a to nejenom diskusnímu, ale nejraději kdyby to mohlo být ke společnému stolování – *Hostině chudých* – abych připomněl další z jeho zásadních monografií.

Filipiho monografiím s ekumenickou tematikou sice na první pohled chybí ono slůvko „pozvání“ v názvu. *Křesťanstvo* nebo *Církev a církve* naznačují spíše hledání jednoty v různosti. Ale i zde nakonec najdeme knihu, která se jmenuje *Po ekumenickém chodníku*. A co jiného bychom měli dělat na ekumenickém chodníku, než po něm společně jít. Společně putovat.

V posledním období Filipi přidal k těmto dvěma ohniskům svého myšlení ještě třetí. *teologii diakoniky*. Napsal i stať o nových paradigmatech v diakonii.

Ale *Pozvání k diakonii* (přinejmenším v písemné podobě) už jsme se od něj nedočkali. Své pozemské putování skončil 28. prosince, na samém sklonku loňského roku.

Profesor Filipi často mluvil o lásce Boží, která překonává hranice, je věrná a vytrvalá i přes všechna naše lidská selhání a protivenství. A sahá až za hrob. V této naději se s ním loučíme – Bohu díky za jeho život.